

Hoofdstuk 1

Het Veilige Land, in het noorden van het Verenigd Grootkoninkrijk Gauragon, bij de uitlopers van het Grijsge Gebergte, Platinaglans, 1023 N.B. (7514e zonnecyclus naar de oude tijdrekening), herfst

Trots keek Barbandor Staalgoud uit de clan van de Koningswaterdrinkers naar de bouwwerkzaamheden die in volle gang waren. Hij stond op het dak van de wachtpost vanwaar hij eerder over de gehavende stad had gewaakt – net zolang totdat de dwergen naar het verwoeste Platinaglans waren gekomen om de stad weer op te bouwen.

Overal om hem heen klonk gehamer en gerammel van gereedschap. Bouwkranen draaiden op spierkracht rond en hieven balken, grote ladingen dakspanen en stenen aan kettingen omhoog. In de gaten in de dubbele ringmuren werden zware steenblokken ingevoegd en vastgezet zodat de grotendeels platgebrande nederzetting niet langer weerloos was. Voorwerkers en machinisten schreeuwden luidkeels hun aanwijzingen en er klonk muziek van doedelzakken en schalmeien voor de bouwers om de tijd te verdrijven en het zwoegen en zweten in de laatste warme zonnestrallen te veraangenamen.

Voor de winter is het zwaarste werk achter de rug. Barbandor was vanwege zijn verdiensten tot nederzettingsoudste verkozen en hij had het ambt blij en trots aanvaard. Over zijn kleding en maliënkolder droeg hij de geborduurde witte sjerp die zijn functie zichtbaar maakte, zodat iedereen die vragen of zorgen had hem kon aanspreken.

Al met al woonden er weer bijna duizend zielenvonken achter de dubbele muren. Het leven keerde terug en dat vervulde de donkerharige dwerg van de stam van de Vijfden met grote vreugde.

Na de vergeldingsactie van Ūra, die Platinaglans met haar vuur had getroffen omdat de stad had geweigerd tribuut aan de witte drakenvrouw te betalen, moest er veel gerepareerd en weer opgebouwd worden. Maar het verlies van de oorspronkelijke bewoners woog nog veel zwaarder.

Barbandor richtte zijn bruine ogen op het Grijze Gebergte, dat niet meer te herkennen was na de laatste ingrepen in het gesteente, volgens een geheim plan van Tungdil Goudhand. Cartografen zouden er een levenswerk aan hebben om de oude tekeningen aan te passen. Hij wreef over zijn gevlochten donkere baard terwijl hij naar het gebergte keek en speelde met de witgouden sierspeld. De contouren van de toppen klopten niet meer en de bestaande overzichten van de gangen, tunnels, schachten en mijnen waren volkomen waardeloos geworden.

Maar het Veilige Land was nu wel afgesloten en inderdaad veilig.

Alle vijf oude ingangen van de bergketen waren door gerichte instortingen en aardverschuivingen voor altijd versperd. Waar de nieuwe zich bevonden, wist alleen Goudhand.

Dat zal hij bekendmaken zodra het Bruine Gebergte bevrijd is, neem ik aan. Barbandor sloot zijn ogen en liet de zon op zijn door de buitenlucht verweerde gezicht vol diepe rimpels en naden schijnen. Er waren de afgelopen omlopen niet weinig rimpels bijgekomen, resultaat van avonturen en zorgen. *Hopelijk is de overwinning op Brigantia snel een feit.*

‘Hé! Hallo, meester Staalgoud!’ klonk het luid en duidelijk door al het lawaai van de zwoegende bouwvakkers heen. ‘Kom van je hoge dak af! Anders denken ze straks nog dat je je eigen standbeeld bent, nederzettingsoudste.’

Barbandor deed zijn ogen weer open en speurde de stegen en straten rondom af naar de roepende. Ongeveer vijftien schreden schuin onder hem stond een jonge blonde dwergenvrouw in een eenvoudige witte wollen jurk, met een leren jas erover tegen de koelte van de herfst. Ze hield een bundel in haar beide handen. De stof stond gespannen en de inhoud was niet heel licht.

‘Wat is er?’ riep hij naar beneden.

‘Ik heb iets gevonden wat ik je moet laten zien.’ Ze wees naar het wachthuis en liep snel door. ‘Kom naar je kantoor.’

Wat heeft dat nu weer te betekenen? Barbandor kende haar. Ze heette Gyndala Fluweelvuist uit de clan van de Goudvingers. Ze kwam oorspronkelijk uit Smidsburg, een van de oostelijke nederzettingen dicht bij de lavavelden, die de orcenbende van de vuurvreters in de gaten hielden. *Het zal wel geen lekker hapje zijn.*

Barbandor stapte door het luik het gebouw in, verliet de droogzolder en daalde via de steile trappen af naar zijn sober ingerichte ambtsvertrek. Hij had nog geen tijd gehad om de kamer verder te versieren: de banier met het stadswapen aan de muur moest voldoende zijn.

Gyndala had de dichtgebonden bundel op de tafel gelegd en stond verwachtingsvol te kijken. Ze droeg haar lange blonde haren in een vlecht en haar lichte ogen fonkelden van ongeduld. ‘Dat is voor jou,’ begon ze onmiddellijk.

‘Heel attent.’ Barbandor kwam dichterbij en probeerde aan de hand van de uitstulpingen een idee van de inhoud te krijgen. ‘Maar geen geschenk, zo te zien.’

‘Nee. Ik heb het in het afgebrande huis van de heelmeester gevonden. In de kelder.’ Gyndala maakte de grove jute stof los. ‘Er is niet veel van over.’

Even was Barbandor bang geweest dat ze hem werkelijk de sterfelijke resten van meester Goudenvonk had gebracht, maar het pakket bleek een bonte verzameling van verkoalde voorwerpen te bevatten, die hij pas na aandachtige bestudering kon thuisbrengen. ‘Dat zijn spullen van orcs.’

‘Van de orcs die hier voor de poorten door Platinaglans met de slinger machines zijn gedood,’ vulde Gyndala enthousiast aan, terwijl ze de voorwerpen uit de bundel nauwkeurig uitstalde, alsof het schatten waren die gepresenteerd moesten worden. ‘Het vuur heeft nogal flink gewoed, maar ik vind dat je duidelijk verschillen ziet met de rommel van die monsters waarmee wij het bij de lavavelden aan de stok hebben.’

Barbandor pakte twee ijzeren plaatjes op, bekeek ze en veegde het roet eraf. Daarna opende hij twee leren zakjes waarin geroosterde kruidenresten zaten die een bedwelmend aroma verspreidden. Ten slotte pakte hij een dolk en klopte het vuil eraf. Er kwam perfect staal onder tevoorschijn.

‘Absoluut een groot verschil, Gyndala. Ik ben het met je eens,’

zei hij zacht, terwijl hij de voorwerpen bekeek.

‘Mij viel het goede handwerk op,’ antwoordde de dwergenvrouw opgetogen. ‘Het smeedwerk haalt het niet bij het onze, maar het kan zonder meer wedijveren met dat van de langen.’ Ze hield een versierde speld omhoog die ooit een mantel had dichtgehouden. ‘En dit hier: regelrecht filigraan! Voor orcs begrippen.’

De vondst bevestigde het vermoeden van Barbandor dat de monsters uit het Land aan Gene Zijde waren gekomen om enerzijds jacht op dwergen te maken en anderzijds de kist van Tungdil Goudhand met zijn aantekeningen te bemachtigen. Hij en zijn vriend hadden aan de oever van de Towan een streep door de rekening van de orcs gehaald. ‘Vaardige handen. Als we daaruit conclusies omtrent hun intelligentie kunnen trekken, ben ik blij dat de ingangen van het Veilige Land dicht zijn.’

‘Ja, het is vrediger geworden, afgezien van het beleg voor de vesting in het Bruine Gebergte. Maar dat is ver weg. Bij ons in Smidsburg was het voor mijn vertrek net alsof de vuurvreters niet meer bestonden.’ Gyndala ging zitten, zette een hand onder haar kin en bekeek de vondsten geboeid. Ze snoof in de richting van de kruidenverzameling. De lichte donshaartjes op de wangen van haar ronde gezicht glansden in het herfstige zonlicht.

Barbandor kende de orcenbende in de oostelijke uitlopers van het gebergte alleen van naam. Terwijl Platinaglans zo nu en dan te maken had gehad met verkenners van de zoutzeeorcs, hadden de vuurvreters geprobeerd een reputatie als vuurvaste rovers op te bouwen door op de hogere eilanden in de zeeën van vloeibaar vuur kleine nederzettingen en voorposten te stichten. Smidsburg had ze telkens weer teruggedreven zodra ze zich te ver in het door mensen en dwergen bewoonde gebied waagden.

‘Ik dacht dat jullie ze in de pan hadden gehakt,’ zei hij.

‘Nee. Zodra ze merken dat ze verliezen, trekken ze zich terug op hun grotere eilanden midden in de lava, of in grotten die vol hangen met dampen die giftig zijn voor ons, waarin je niet verder kunt doordringen.’ Gyndala legde de mantelspeld terug. ‘Je kunt erop wachten. Het duurt niet lang meer of ze gaan weer los. Maar dan krijgen de varkenssnuiten er zo flink van langs van mijn grote broeders dat ze met hun rafelige oren staan te klapperen en hun bedorven tanden in het rond vliegen, bij Vraccas!’

‘Waarom ben je er zo zeker van dat de vuurvreters binnenkort gaan aanvallen?’

‘De winter komt eraan. Ze hebben voorraden nodig.’ Gyndala kneep een paar gedroogde vezeltjes tussen duim en wijsvinger tot een propje en bekeek het nieuwsgierig. ‘Wat zou dit zijn?’

‘Geneeskrachtige kruiden, denk ik. Of pruimtabak. Misschien pruimen ze.’ *Net als ik. Hopelijk de enige overeenkomst.* Barbandor woog de ijzeren plaatjes in zijn hand. Ze hadden deel uitgemaakt van een schubben- of lamellenpantser, maar zijn gevoel zei hem dat er iets niet klopte met het metaal. ‘Veel te zwaar,’ fluisterde hij, toen hij het plotseling begreep.

‘Te zwaar?’

‘Ik herinner me hoe de gepantserde orc uit de Towan omhoogkwam. Ik dacht dat hij net als die ruim veertig andere uit het Land aan Gene Zijde was aangespoeld, maar...’ Barbandor fronste. ‘In deze pantsers hadden ze nooit via de rivier bij ons kunnen komen.’

‘Ze hadden de Smaragdwatervallen overleefd. Waarom dan ook niet de wilde rit door...’ Gyndala stokte. ‘Bij de eeuwige Smid! Je hebt gelijk. Zelfs een varkenssnuit zwemt geen honderden mijlen in een ijskoude rivier met stroomversnellingen, onderstromingen en rotsen.’

Barbandor keek nog eens naar de plaatjes in zijn sterke, eeltige vingers. *Ik heb een gevaarlijke fout begaan.* Hij gooide het metaal bij de andere spullen en draaide zich om naar de uitgang. ‘Bedankt dat je hiermee bij mij bent gekomen. Je weet niet half bij welke ontdekking je me hebt geholpen.’

‘Graag gedaan.’ Gyndala keek hem nieuwsgierig na. ‘Waar ga je naartoe?’

‘De werken inspecteren. Bij de eerste muur.’ Zonder te stoppen greep hij zijn zware strijdbijl met de weelderig gedecoreerde stalen kop, die hij samen met de houder op zijn rug gooide. ‘Tot later. We zien elkaar in de Groene Tap. Het eerste biertje betaal ik.’

‘Daar houd ik je aan,’ riep ze hem na.

Het klopt in elk geval voor twee derde en is dus geen leugen. Barbandor wilde de jonge dwergenvrouw er niet bij hebben op zijn missie. Hij moest zijn verzuim zelf goedmaken, zonder Platinaglans in rep en roer te brengen. De schok vanwege de gebeurtenissen zat nog te diep en dus moest hij, als nederzettingsoudste en degene die

verantwoordelijk was voor de verdediging, zelf uitzoeken wat er aan de hand was.

Barbandor haastte zich door de stegen en straten, loofde in het voorbijgaan het werk, keek naar de reparaties aan de dubbele stadsmuren en verliet Platinaglans via de weg naar de Towan en Kleinwaterstroom.

Hij was blij dat niemand hem vroeg wat hij in het mensendorp wilde. Dan hoefde hij in elk geval niet weer te liegen.

Terwijl hij onder dekking van het kleine bos de weg naar de rivier en de Smaragdwaterwallen in looppas insloeg, vielen hem de schellen als drakenschubben van de ogen. *Hoe is het mogelijk dat ik de aanwijzingen niet heb gezien?* Het gewicht van de pantsers, het grote aantal orcs en het feit dat het monster hem in de gemeenspraak had aangesproken, die in het Land aan Gene Zijde vrijwel niet werd gebruikt. *En zeker niet door een orc.*

Hij voerde als excuus aan dat Ūra diezelfde nacht Platinaglans had aangevallen en hij gewond was geraakt. Daarna was het zijn opdracht geweest om Platinaglans te beschermen en samen met Goimron en zijn vrienden naar Goudhand te zoeken. *Waarom had ik me om die dode orcs moeten bekommeren?*

Even later bereikte Barbandor het grote bekken waarin de Smaragdwaterwallen zich uitstortten en werd ontvangen door de golvende en rollende wolken spatwater waarin gele en rode bladeren tolden. De herfst toverde schilderachtige kleuren op de omringende loofbomen, het rook naar vochtig mos en paddenstoelen.

Hij keek naar de bovenkant van de waterval. *Als de orcs niet van boven naar beneden zijn gevallen – zijn blik gleed over het ruisende, witgroene gordijn van water naar beneden – moeten ze van een dieper liggend punt zijn gekomen.*

Langzaam liep hij verder en trok zijn bijl, om de bewerkte kop als greep en de schacht als steun op de glibberige stenen te gebruiken.

Of er na een halve cyclus überhaupt nog sporen te vinden zouden zijn, kon hij niet zeggen. Sindsdien waren er geen orcs meer opgedoken. Niet op de grote bouwplaats van Platinaglans, en niet tussen de restanten van Kleinwaterstroom, dat door de mensen ook weer was opgebouwd.

Ūra's aanval op onze nederzetting heeft de monsters wellicht van

verdere rooftochten afgehouden. Barbandor klom op de onderste, grotere stenen en naderde tot op veertig schreden de rechterrاند van de Smaragdwatervallen. *Alle levende wezens waren bang voor haar.* De sproeinevel omhulde de dwerg en maakte hem binnen een paar hartslagen drijfnaat, zodat hij de druppels steeds weer uit zijn ogen moest wrijven. De ondergrond werd nu verraderlijk en hij moest behoedzaam naar stevig houvast zoeken. *Maar nu is de drakenvrouw dood. De varkenssnuiten zouden die omstandigheid en de belegering in het Bruine Gebergte kunnen benutten. Om terug te komen.*

Bij al zijn overwegingen was Barbandor de vloek van Elria niet vergeten. Wantrouwig tuurde hij in het verzamelbekken van de watervallen, dat onpeilbaar diep leek te zijn en van alles in petto had om een dwerg op bevel van de godin de diepte in te trekken en te verdrinken. *Vraccas zij met mij.*

Om zich beter te kunnen concentreren duwde hij een propje pruimtabak tussen zijn kiezen en de binnenkant van zijn rechterwang. De zimmet en munt, met het doordringend rokerige aroma van de tabak, scherpten zijn verstand.

Opzij van de hoofdstroom waarmee de Towan in de diepte tuimelde beklom Barbandor de wand stap voor stap, eerst met sprongen en grote stappen van steen naar steen, maar daarna stak hij de bijl weer in de houder op zijn rug en klauterde met koude en natte vingers tegen de loodrechte rotswand op terwijl hij onophoudelijk door watersluiers werd besproeid.

Ongeveer twintig schreden boven de grond zag hij aan de zijkant een smalle natuurlijke richel die onder de cascade doorliep. Maar de in het gesteente gekraste markeringen waren niet natuurlijk. Het was een hem onbekend runenteken, zeer zeker niet oud en slechts bedekt met een vliedsun laagje mos.

Ik wist het! Snel klom Barbandor op de uitspringende richel en schuifelde voetje voor voetje verder. Hij naderde de waterval die voor de wand naar beneden stortte. Door de zwakke uitlopers en sproeinevels heen zag hij iets verderop een donkere plek, die een inham of de ingang van een grot zou kunnen zijn.

De nieuwsgierigheid dreef de dwerg verder. Als nederzettingsoudste die verantwoordelijk was voor de verdediging moest hij zeker zijn van zijn zaak.

Het water bewees hem onmiddellijk hoe machtig het was. Zelfs de zwakke buitenste uitlopers van de waterval stortten met zoveel geweld naar beneden dat Barbandor het gevoel had met stenen te worden bekogeld. Met al zijn kracht klemde hij zijn vingers om uitstekende delen in de stenen wand, en de zolen van zijn laarzen gleden een paar keer weg.

Ik haal die schaduw niet. De pijn in zijn schouders, nek, rug en hoofd werd erger en hij kon bijna geen adem meer halen. *Elria heeft een manier gevonden om mij staande te verdrinken! Ik moet het anders aanpakken.*

Maar net toen hij zich wilde omkeren, gleed zijn rechterhand van de rotswand.

Hij greep in de leegte, zijn bovenlichaam helde licht achterover. Het neerstortende water greep hem nu volledig en onbarmhartig vast, zijn maliënkolder en bijl wogen tonnen.

De kracht van het natuurlijke element spoelde Barbandor als een vieze vlek van de richel. Hij kreeg het ijskoude water binnen, hoestte, kreeg nog meer in zijn longen.

De val eindigde plotseling. Iets hield hem bij zijn enkel vast en liet hem in de ruisende, brullende waterval bungelen. Hoestend en kokhalzend hapte hij naar lucht, werd omhooggetrokken en vastgepakt door sterke handen, die hem op een harde ondergrond gooiden.

Barbandors ogen stonden vol water en hij moest overgeven, spuugde water en etensresten voor zich op de grond. Onder het flakkerende fakkellicht dat hem bescheen, zag hij de vage contouren van een aantal zware kaplaarzen. Naar de grootte te oordelen moesten ze van orcs zijn.

Om zijn rechtervoet zat een touw met strop, waarmee de monsters hem tijdens zijn val hadden gevangen en hadden voorkomen dat hij in het waterbekken zou storten. *Maar ongetwijfeld niet uit edelmoedige overwegingen.*

Na een laatste braakreflex wreef Barbandor het water uit zijn ogen en keek om zich heen. Hij zag ervan af naar zijn strijdbijl te grijpen. Voordat hij het wapen uit de houder op zijn rug had getrokken zouden ze hem al hebben doorboord. En een ruk aan het touw zou genoeg zijn om hem onderuit te halen.

Op nauwelijks een schrede afstand zag hij drie gespierde orcs

die behalve de laarzen slechts een leren, met kunstige brandmerken versierde lendenbedekking droegen en een eenvoudig borstpantser waar lange dolken aan hingen. Twee hadden een donkergrijze huid, de derde was opvallend nachtblauw. De ledematen en torso's waren bedekt met verfijnde tatoeages in verschillende kleuren; de donkerblauwe orc had uitsluitend wit gebruikt voor de krullerige ornamenten, waardoor de tekens bijzonder goed uitkwamen.

Na een korte, onverstaanbare woordenwisseling liep een van de grijze monsters over de richel weg en verdween in de waternevel, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

De orc met de blauwe huid trok Barbandor aan het touw achter zich aan en sleepte hem naar een zijgrot waar het razen en donderen van de Towan minder hard klonk.

‘We moeten eens praten, onderaardse,’ begon hij met een zwaar accent in de gemeenspraak. Hij hurkte naast hem. Dikke zilverkleurig beschilderde hoektanden als van een wolf kwamen tevoorschijn, de rest van het gebit was zwart geverfd. ‘Ben je alleen op pad gegaan?’

Barbandor ging overeind zitten en wilde het touw van zijn voet halen, maar een donker gegrom weerhield hem. ‘Jij bent bezorgd omdat jullie binnenkort gedood zouden kunnen worden.’

‘Ik maak me zorgen om dingen waar jij helemaal geen weet van hebt,’ luidde het geamuseerde antwoord.

‘Ze gaan me zoeken en mijn tekens volgen. Jij en je monsters –’

De orc lachte zacht. Zijn lange gebogen vingernagels waren zo schoon als zijn zwarte manen, waarin her en der strengen met gouddraad omwikkeld waren. Het leek erop dat de orc zich goed verzorgde – of dat het water hem van het vuil had bevrijd. ‘Een betiteling die ik nog niet kende.’

‘Kom je uit het Land aan Gene Zijde?’

‘Wat is het Land aan Gene Zijde?’

‘Aan de andere kant van het Grijze Gebergte.’ Barbandor voelde zijn krachten terugkeren. Hij had alleen maar een moment van onoplettendheid van het monster nodig, dan zou hij de aanval wagen. ‘Ik heb nog nooit een orc gezien zoals jij.’

‘Dan ben je door mijn aanblik weer wat wijzer geworden.’ Hij keek hem onderzoekend aan. ‘Hoe heet je?’

‘Kind van de Smid.’

‘Je wilt je naam niet zeggen? Bang voor een naamsvloek?’ De orc grijnsde. ‘Ik ben Borkon Gràc Hâl, en ik ben niet bang. Niet voor een vloek en ook niet voor jou.’

Verbluft stelde Barbandor vast dat het gesprek tussen hem en het monster heel beschaafd verliep, heel anders dan de laatste keer dat hij een orc was tegengekomen.

Er klonk een luide schreeuw uit de grotere grot, en Borkon draaide zijn kop opzij. Zijn mond ging open om te antwoorden, terwijl hij overeind kwam.

Mijn moment! Barbandor rukte de strijdbijl met beide handen uit de houder naar boven en benutte zijn omhoog bewegende schouder als versterkende hevel. Het blad suisde door de lucht, trof de staande orc in volle vaart midden in zijn borst, sneed door de dikke spieren en liet het bot onder de huid krakend breken.

Borkon deed bij de inslag een stap naar achteren, zijn kop draaide met een ruk terug en de woedende blik uit de watergroene ogen trof Barbandor. Hij legde zijn rechterhand om de bewerkte kop van de bijl, die hij met een snelle beweging uit zijn lichaam trok. Er vloeide blauwzwart bloed uit de snee, die zich onmiddellijk sloot. Knisperend groeiden de botten weer aan elkaar en namen hun oorspronkelijke plaats weer in.

Barbandor rukte aan de greep, maar zijn tegenstander hield het wapen als een ijzeren standbeeld vast. ‘Wat ben jij, bij Vraccas?’ hijgde hij. *Is hij een ondode? Keert de vloek van het Dode Land met een nieuwe demon bij ons terug?*

‘Een orc. Geen gewone, maar een orc.’ Borkon liet de strijdbijl plotseling los, waardoor de dwerg bijna achteroverviel. ‘Als je het nog eens probeert –’

‘Bespaar me je dreigingen.’ Met een kloppend hart hief Barbandor het wapen waar het donkere bloed van zijn tegenstander aan kleefde omhoog. ‘Ik ben een zoon van de Smid. Het ligt in mijn aard om monsters zoals jij te vernietigen!’

Er verscheen een grijze orc die de doorweekte Gyndala op de grond gooide. Ze bloedde uit twee kleine wonden aan hals en schouder, en kwam hijgend met haar bovenlichaam overeind. ‘Vergeef me, Barbandor,’ zei ze gepijnigd. ‘Maar ik moest je gewoon volgen. Ik vermoedde dat je –’

‘Stil. Allebei,’ beval Borkon, die vervolgens in een harde taal vol

keelklanken een paar woorden wisselde met zijn soortgenoten.

‘Gyndala, bij Vraccas!’ fluisterde Barbandor bezorgd. ‘Wat heb je jezelf op de hals gehaald?’

‘Ik wilde je niet alleen naar die varkenssnuiten laten gaan. Ik –’

Borkon gaf haar een trap in haar rug, zodat ze naar voren geslingerd werd en met haar voorhoofd tegen de grond knalde. Bewusteloos zakte ze in elkaar.

‘Je hebt geluk, onderaardse. Dankzij haar blij jij in leven.’

De grijze orc greep de natte ingevlochten haren van de bewusteloze dwerg en trok tot haar nek krakend brak.

Nee! Het ging zo snel dat Barbandor niet kon ingrijpen. Toen hij met een woedende schreeuw naar voren sprong om Gyndala’s dood te wreken, rees Borkon voor hem op. Met zijn ene hand tilde hij de dwerg bij zijn keel op, met de andere pakte hij de bijl om de slag op te vangen.

Ondertussen sneed de grijze orc het hoofd van de dwergenvrouw met zijn dolk af. Het donkerrode bloed stroomde over de grond, vermengde zich met water, werd lichter. Daarna nam hij de rechterlaars van de dode en sneed bij Barbandor de donkere baardstreng met witgouden sierspeld af.

Het monster verdween met de druipende schedel, de laars en de baardstreng in zijn hand uit de grot, terwijl de andere grijze orc verscheen en het lichaam van de dwergenvrouw bij de gordel van haar witte wollen jurk optilde en als een tas wegdroeg. Armen en benen hingen naar beneden, uit de halsstomp droop bloed.

‘Wat doen jullie?’ hijgde Barbandor buiten zichzelf.

‘De onderaardsen zullen de schedel van je vriendin en jouw baardstrengen in Kleinwaterstroom vinden. De bijpassende sporen zijn snel gemaakt met de laars, en ook is het makkelijk om te bedenken wat er gebeurd is: de gierige mensen hebben jullie omgebracht omdat ze hun buit niet wilden afgeven,’ verklaarde Borkon rustig. Ondertussen nam hij de dwerg zijn bijl af. ‘Niemand zal op het idee komen om jullie hier te zoeken, achter de Smaragd-watervallen. En als ze het toch doen, is de richel verdwenen.’ Hij hief het versierde ijzeren wapen zonder de dwerg te laten zakken; zijn arm trilde zelfs niet onder de permanente belasting. Met de bebloede snede tikte hij tegen Barbandors voorhoofd en zette er

een streep op. ‘Jij bent mijn gast. En het delicate feestmaal ter ere van jou nemen we direct zelf mee.’

De grijze orc lachte en schudde Gyndala’s hoofdeloze lijk heen en weer, alsof ze leefde en spartelde.

Gevangen in de stalen greep kon Barbandor geen lucht meer krijgen; hij werd zwakker.

‘Jij gaat mijn vragen beantwoorden,’ klonk de stem van Borkon als van grote afstand. ‘En ik heb er heel wat voor jou.’

Nog voor hij in bewusteloosheid wegzonk, bemerkte Barbandor ontsteld dat de orc in het Dwergs met hem had gesproken.

Oeroud Dwergs.

*Het Veilige Land, Bruine Gebergte, Brigantia,
1023 N.B. (7514e zonnecyclus naar de oude
tijdrekening), herfst*

Doria Rodana van Psalí zat naast haar aprendisa Chòldunja aan tafel en keek naar de donkerharige Brigantiër tegenover haar. Hij droeg een zandkleurig op maat gemaakt gewaad dat naar de snit met zijn opstaande kraag aan de mode van de alfen herinnerde, en waarop het insigne van een zabitay prijkte. *Wat is hij met ons van plan?* Ze schatte hem op haar eigen leeftijd, midden twintig. De lange baardstoppels maakten hem wat ouder, en op zijn voorhoofd droeg hij een opvallend decoratief litteken, in de vorm van het wapen van de Berengarts.

Voor hen stonden eenvoudige gerechten en dranken, het ontbrak hun aan niets. *Behalve hun vrijheid.* Bij hun aankomst in de vesting had de zabitay hen in dit ruime, uit twee kamers bestaande onderkomen gezet en bevolen dat ze onder geen beding naar buiten mochten komen. Hij wist heel goed wie hij na de slag had meegenomen naar Brigantia – en dat zij in het Veilige Land werden gezocht. Of hij dat ter bescherming van de vrouwen had gedaan of om er zijn eigen voordeel mee te doen, was Rodana nog niet duidelijk.

Er lag ook schone, eenvoudige kleding klaar, die zelfs zo ongeveer paste, wat bij het tengere en sierlijke figuur van de pop-

penspeelster ongewoon was; en ze konden zich wassen. Als de omstandigheden iets anders waren geweest, hadden Rodana en Chòldunja zich absoluut behaaglijk kunnen voelen in hun gezellig ingerichte onderkomen. Maar het gevaar voor hun leven was nog lang niet geweken.

De man keek op een paar kleine briefjes die hij had meegenomen, en op zijn gezicht stond vooral bezorgdheid te lezen. Het waren kennelijk geen goede berichten.

Chòldunja schonk eerst haar meesteres en daarna zichzelf thee in. Dampend vloeide de goudgele drank in de wijde kommen terwijl de geur van kruiden zich verspreidde. Ze had de lange bruin en zwart geverfde haren tot een knot op haar achterhoofd opgerold en vastgemaakt, zodat het niet opviel dat ze gewoonlijk tot aan het stuitje van de zestienjarige vielen.

Rodana schraapte haar keel. ‘Hoe gaat het nu verder, zabitay?’

‘Mijn broer gaf me opdracht jou en je leerling te doden zodra ik jullie zou ontdekken,’ antwoordde hij tussen neus en lippen door. Hij bladerde nog een keer door de aantekeningen voordat hij opkeek. Zijn stem klonk krassend, een hees gefluister dat in de verte deed vermoeden hoe goed hij ooit geklonken moest hebben. Het litteken in zijn hals verried dat de verandering door een verwonding was veroorzaakt. ‘Ik ben Klaey Berengart, jongste broer van de omuthan en zabitay van de vliegende cavalerie.’ Hij legde de briefjes op tafel en wees naar zijn lege kom, die Chòldunja onmiddellijk vol schonk. ‘Jullie hebben mijn leven gered. En ik heb jullie levens gespaard door jullie een onderkomen in Brigantia te geven. Want het Veilige Land wil jullie dood hebben.’ Hij pakte zijn kom op en nam een slok. ‘Dat zeggen al onze spionnen.’

‘U hebt zelfs de spionnen informatie over ons laten verzamelen?’ vroeg Rodana spottend. Ze drukte een kinlange, lichtblonde haarlok achter haar oor, waardoor haar jukbeenderen en donkere lippen beter uitkwamen. ‘Dat is te veel eer.’

Maar Klaey bleef serieus. ‘Door jullie buiten schot te houden, red ik jullie levens voor de tweede keer. En dat met gevaar voor mijn eigen leven, omdat ik tegen het bevel van de omuthan inga,’ verklaarde hij. ‘Jullie staan dus dubbel bij mij in het krijt.’

‘Mijn dank voor uw rekenkunst.’ Rodana had al direct gedacht dat het niet bij de gastvrijheid van uitgestotenen onder elkaar zou

blijven. ‘En wat verwacht u als tegenprestatie van ons?’

Klaeys lichtblauwe ogen gingen naar Chòldunja. ‘Mijn broer heeft een fout begaan door jouw dood te bevelen. Ik ga hem overtuigen dat hij het bevel moet intrekken. Jij moet ons bij de komende belegering bijstaan.’ Hij glimlachte een beetje. ‘En daarmee verdedig je ook je eigen leven, ragana. Zodra je een voet buiten de muren zet, word je gegrepen en terechtgesteld.’ Hij wees naar de deur. ‘En dat zal ook in Brigantia gebeuren, tot ik mijn broer heb overtuigd.’

‘Hebt u het nu over die broer die u met vloeibaar vuur in brand hebt gezet?’ Rodana had zo haar twijfels of de ster van de ‘zabitay van de vliegende cavalerie’, zoals hij zichzelf noemde, nog helder en krachtig aan het familiefirmament van de Berengarts scheen.

‘Het werk van een magus die ik schromelijk onderschatte,’ bekende Klaey. Zijn gezicht betrok. ‘Maar ik zal me revancheren. Met jouw hulp, ragana.’

‘Maar ik –’ begon Chòldunja.

‘Wij willen graag meewerken,’ onderbrak Rodana haar apren-disa, voordat ze zich de dood op de hals zou halen. Letterlijk. ‘U hebt gezien wat ze kan. Denk maar aan de vuurbal waarmee ze de ruitierij en die orcs heeft vernietigd.’

‘En daar gaat het mij precies om. Hoewel ik eerst dacht... Maakt niet uit. Ik weet nu dat het de kracht van de ragana was.’ Klaey zette de theekom neer. ‘Wij hebben bij de belegering met die famulus te maken die zichzelf een magus noemt, met verschillende artefacten die uit de Kamer der Wonderen zijn gehaald, en met een onderaardse die verstand heeft van magie.’

‘Wat?’ Chòldunja lachte ongelovig. Het kwam Rodana gespeeld voor. ‘Nee, dat kan niet. Er zijn verhalen dat er vroeger –’

‘Ik heb het gezien. En beleefd. Aan den lijve. Hij is de reden waarom mijn brandbommen het doel misten en de tent van mijn broer in brand zetten.’ Klaeys rechterhand sloot zich tot een vuist en zijn knokkels werden wit. ‘Ik heb me zijn gezicht ingeprent. Heel precies. Hij hoorde bij dat groepje rond Goudhand, dat we voor de slag spraken om te onderhandelen.’ Hoestend maakte hij zijn keel schoon. ‘Ik praat met de omuthan en daarna kunnen jullie je vrij bewegen in Brigantia.’ Hij stond op en liep naar de deur. ‘Jullie verlaten dit onderkomen nooit. Niet voordat jullie bericht

van mij hebben ontvangen.’ Direct daarna was hij verdwenen.

Nauwelijks was de deur achter de zabitay dichtgeslagen of Chòldunja zakte in elkaar. ‘Meesteres, hoe kon u dat nu doen?’

‘Liegen om ons leven te redden?’

‘Nee! Hem laten geloven dat ik mijn krachten nog bezit!’

‘Wat zijn we voor hem nog waard als hij hoort dat jouw moerasdiamant om de hals van de magus bungelt en dat je zonder die steen niets kunt beginnen?’ Rodana legde een arm om de schouders van haar terneergeslagen aprendisa. ‘Of dat wij het niet waren die de Gauragoonse ruitery met die explosie hebben vernietigd?’

‘Heel weinig,’ antwoordde Chòldunja met een klein stemmetje.

‘Zoveel als een vrouw die hij niet als gelijkwaardig beschouwt voor een man waard kan zijn. En als maîtresses heeft hij ons niet nodig. Hij heeft er genoeg die hem vanwege zijn naam graag ter wille zijn. Bovendien worden we in Brigantia gezocht. Dat alles vereist leugens. Oneindig veel leugens, als het moet.’ Rodana gaf de jonge vrouw een kus op haar middenscheiding. ‘In deze kamers zijn we voorlopig veilig.’

‘Tot Klaey of de omuthan een demonstratie van mijn kunst wil zien.’ Chòldunja sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘O, geesten van het moeras, sta mij bij!’

Rodana zuchtte en omhelsde haar aprendisa, die onstuitbaar in tranen uitbarstte. ‘Dat zullen ze zeker doen.’ Ze streelde Chòldunja’s haar en rug om haar te sussen. *Ook al is er in geen velden of wegen een moeras te bekennen.*

Na een poosje kwam de jonge vrouw weer tot zichzelf en veegde het zilte vocht van haar verhitte wangen. ‘Dank u, meesteres.’ Snuivend trok ze haar neus op en dronk van haar thee. ‘Het is afschuwelijk. Ik wil geen ragana meer zijn en loop van huis weg, maar de diamant brengt mij... ons in de grootste moeilijkheden. Het spijt me vreselijk, meesteres. Ik had u...’

‘Het is nu eenmaal zo. We moeten roeien met de riemen die we hebben. Het verleden kunnen alleen de goden ongedaan maken.’ Ze ademde diep in en uit. ‘Wat betekent het verlies van die moerasdiamant voor jou?’

‘Die is aan mij gebonden, hij gaf mij kracht en ik hem. Zonder de steen verlies ik elke omloop meer van mijn energie. Ik word zwak en kan nauwelijks nog iets. Dat kan zo misschien een cyclus

doorgaan.’ Chòldunja’s gezicht verloor alle kleur. ‘Als ik hem niet terugkrijg kan het zelfs zijn dat ik... moet sterven.’

‘Chòldunja!’ riep Rodana geschrokken uit.

‘Het is niet gezegd dat het zover komt. Maar het zou kunnen...’ De jonge aprendisa slurpte van de hete thee. ‘... als ik die steen niet terugkrijg.’ Ze aarzelde. ‘Of ik moet een adequate vervanger zien te vinden die ik aan mij kan binden.’

‘O, maar dan is er nog hoop! Wat zou je daarvoor nodig hebben, afgezien van de steen zelf?’ Rodana’s angst en zorgen veranderden in vertrouwen en koppigheid. ‘Vergeet niet: we zijn in het rijk van de Vierden. Op welke andere plek zou je een geschikte edelsteen kunnen vinden? Of moet het beslist een moerasdiamant zijn?’

‘Nee. Ook een perfecte, loepzuivere diamant zou kunnen. Maar...’ Chòldunja liet haar hoofd hangen en haar stem werd zacht. ‘Het ritueel waarmee een steen gebonden wordt is... afschuwelijk. Voor mij. En voor... het slachtoffer.’

Rodana begreep het. ‘Een ragana moet een zuigeling opeten,’ fluisterde ze lijkbleek. Het glimpje hoop om uit de uitzichtloze situatie te kunnen ontsnappen ging onmiddellijk in rook op.

‘En de ziel daardoor inlijven, ja. In mijzelf en de steen. Daardoor wordt een nieuwe band geschapen.’ Chòldunja stond weer op het punt om in huilen uit te barsten, haar lippen beefden. ‘Ik ben gevluht om dat allemaal niet te hoeven doen, meesteres! En nu moet ik dat misschien toch doen om ons te redden.’ Ze keek Rodana hulpeloos aan. ‘Maar zelfs dan zijn mijn krachten... te verwaarlozen. Dan sta ik op de onderste trede van de opleiding. De omuthan zal me laten terechtstellen als ik in de strijd tegen de belegeraars niets waard ben.’

Rodana pakte haar hand vast en kneep erin. ‘We bedenken wel iets. Er hoeft geen zuigeling voor te sterven. En wij sterven ook niet.’

‘U klinkt heel zelfverzekerd.’

‘Dat ben ik ook.’ Waarom, dat wist Rodana zelf ook niet. Hun toestand was, ondanks alle glimlachjes en voorgewende hoop, volkomen uitzichtloos.

Klaey was maar zelden zo nerveus geweest. Hij had zijn geluksamulet al drie keer gekust om een beetje zelfvertrouwen te krijgen.